

a Fővárosi Törvényszék útján

az Alkotmánybíróság részére

cím: 1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

alkotmányjogi panasz

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1058-0/2019
Érkezett:	2019 JÚN 20.
Példány:	1
Melléklet:	23 db
Kezelőiroda:	<i>[signature]</i>

[signature]
Jogi képviselő: Buczkó Ügyvédi Iroda
dr. Buczkó Péter ügyvéd

[redacted]
alperessel szemben

személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt folyamatban volt polgári peres eljárásban

Fővárosi Törvényszék 19.P.22.709/2016/7. számú ítélete elleni fellebbezés kapcsán a Fővárosi Ítéletábrla előtt született 32.Pf.20.491/2017/3-II. számú másodfokú ítéletével szemben előterjesztett felülvizsgálat iránti kérelem folytán a Kúria által hozott Pfv.IV.22.463/2017/4. számú ítéletével szemben

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011.évi CLI. törvény 54.§ (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes.

Az írat elektronikus írásról
készített másolat

2019. MÁJ. 27.

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék útján!

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 72.	
FŐLAIJSTROMSZÁM / KEZDŐÍRATON:	
Postán / Gyűjtő / Személyesen / E-mailen / Telefon	
Érkezett:	2019 -05- 27
PÉLDÁNY:	M
KEZELÉS:	6
ELŐÍRTÁSI DÍJ:	
UTÓKÖLÖLT:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED]

[REDACTED] a
[REDACTED] igazolt jogi képviselő útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011.
évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § és 53. §. (1) bekezdése, továbbá az
Alkotmánybíróság ügyrendje 32. § (2) bekezdésének a) pontja alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék 19.P.22.709/2016/7. számú döntésének, a Fővárosi Ítéltábla azt helybenhagyó 32.Pf.20.491/2017/3-II. számú ítéletének, valamint a Kúria jogerős ítéletet hatályában fenntartó Pfv.IV.22.463/2017/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat mivel a döntések sértik az Alaptörvény II. cikkében-, és a IX. cikk (4) bekezdésében foglalt emberi méltósághoz való jogomat és az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az indítvány benyújtásának tartalmi és formai követelményei

Az alkotmányjogi panaszom alapja az Abtv. 27. §, mely szerint Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése:

2016. május 17-én, az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 27. ülésnapján, [REDACTED] ellenzéki országgyűlési képviselő az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat szerinti azonnali kérdést intézett hozzám, mint a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez „Rokonok?” címmel.

Az azonnali kérdésre adott válaszütemben kifejtettem, hogy az ellenzék három hónapja politikai támadást folytat a magyar jegybank ellen, és az azonnali kérdésben megfogalmazott állítások mindegyik valótlan, csupán blöff.

██████████ a viszonzálásában erre többek között azt mondta: „(...) Tudja, nem a Nemzeti Bankot támadjuk, elnök úr, hanem önt és az ön intézkedéseit, és ez óriási különbség, tudja?! Ugyanis nem a Nemzeti Bank munkatársai vagy általában a Nemzeti Bank lopta el a közpénzt, hanem ön és az ön környezete, és az ön családja. Ezt tudom csak mondani, semmi blöff nincs ebben, elnök úr. Sajnos azt tudom mondani, hogy a tények ezek”

A jogsértő közlések miatt személyiségi jogi pert indítottam ██████████, mint alperes ellen. A keresetemben elsődlegesen azt kértem, hogy a bíróság állapítsa meg elsődlegesen, hogy az alperes a fenti kijelentéseivel megsértette a jóhírnevemet. Amennyiben a bíróság megítélése szerint az alperes közlése nem tényállítás, hanem véleménynyilvánítás, úgy másodlagosan annak megállítást kértem, hogy az alperes a kifogásolt közlésekkel megsértette a becsületemet.

A Fővárosi Törvényszék a 19.P.22.709/2016/7. számú ítéletével elutasította a keresetemet.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést nyújtottam be, azonban a jogorvoslati kérelmem alapján megindult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 32.Pf.20.491/2017/3-II. számú végzésével az első fokú bíróság ítéletét -érdemét tekintve- helybenhagyta.

Az ezt követően a jogerős ítélettel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelmem alapján megindult felülvizsgálati eljárásban a Kúria a Pfv.IV.22.463/2017/4. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

b.) a jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

A fentiekben előadottak szerint a rendes jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem.

Nyilatkozom továbbá arról, hogy az ügyben kezdeményezett felülvizsgálati eljárás, mint rendkívüli jogorvoslat is lezárult a Kúria előtt, perújítást pedig nem kezdeményeztem az ügyben.

Az Alkotmánybíróság ügyrendje 32. § (2) bekezdésének a) pontja alapján „az Abtv. 27. §-a alkalmazásában az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást befejező döntésnek minősül és alkotmányjogi panasszal megtámadható, illetve az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal megtámadható a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott olyan döntése is, mely a megtámadott határozatot hatályában fenntartja [...], feltéve, hogy az indítványozó a jogerős döntést az Alkotmánybíróság előtt nem támadta meg, vagy a jogerős döntés ellen benyújtott panaszt az Alkotmánybíróság a Kúria folyamatban lévő eljárására tekintettel utasította vissza.”

Az idézet ügyrendi rendelkezés alkalmazásában nyilatkozom, hogy a jogerős döntést (vagyis a Fővárosi Ítéltábla a 32.Pf.20.491/2017/3-II. számú végzését) nem támadtam meg az Alkotmánybíróság előtt, ennél fogva a jelen ügyben a Kúria a Pfv.IV.22.463/2017/4. számú ítéletével szemben alkotmányjogi panasz benyújtásának helye van.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria döntését jogi képviselőm elektronikus úton, 2019. április 1. napján vette kézhez.

Nyilatkozom arról, hogy erre tekintettel az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) a jelen alkotmányjogi panasz benyújtásának időpontjára figyelemmel megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Előadom, hogy a fenti, 1/a pontban bemutatott egyedi ügyben érintett természetes személynek minősülök. A polgári peres eljárás felperese ugyanis én voltam, az emberi méltóságból fakadó személyiségi jogaim védelmében benyújtott keresetemet pedig a bíróságok jogerősen elutasították.

Mivel az alkotmányjogi panasz tárgyát képező polgári peres eljárásban fél (felperes) voltam, érintettségem kétséget kizáróan megállapítható (ld. 3174/2014. [VI. 18.] AB határozat 10. bekezdése). A támadott ítéletekkel ugyanis mindhárom eljáró bíróság – köztük a végső, felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletet meghozó Kúria – elutasította a keresetemet, így azok rám nézve hátrányos döntést tartalmaztak.

A személyes érintettségem további alapja, hogy az alkotmányjogi panaszom előzményét képező polgári perben eljáró bíróságok sértették a tisztességes eljáráshoz való, Alaptörvényben biztosított jogomat.

A későbbiekben részletesen is kifejtettek szerint megtámadott bírósági határozatok – különös tekintettel a Kúriának az ügy érdemében hozott döntésére – az emberi méltósághoz fűződő, Alaptörvényben biztosított jogomat is sértették, ami a személyes érintettségem harmadik alapját képezi. A bíróságok ugyanis annak ellenére szankció nélkül hagyták a polgári per alperesének az engem közpénz ellopásával vádoló kijelentését, hogy annak semmilyen valóság alapja nincs, sőt, az alperes a perben még csak kísérletet sem tett annak bizonyítására.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, illetve a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

1. A tisztességes eljáráshoz való jog, mint alapjog sérelme a bírói döntést érdemben befolyásolta.

Az alkotmányjogi panaszom előzményét képező polgári perben eljáró bíróságok az eljárásuk során olyan súlyosan megsértették a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó szabályokat, hogy emiatt sérült a fegyverek egyenlőségének elve közöttem és a per alperese és között. Ezzel az eljáró bíróságok megakadályozták, hogy jogi úton érvényesítsem a jogos személyiségi jogi igényemet.

Jelen alkotmányjogi panaszomban nem valamely csekély, az ügy elbírálására érdemi hatással nem bíró szabálytalanságra hivatkozom, hanem a bizonyítással összefüggő garanciális eljárásjogi rendelkezések olyan szövevényére, melyek eleve kizárták, hogy az ügyben eljáró bíróságok tisztességes eljárást folytathassanak.

A tisztességes eljáráshoz való jogom lényeges sérelmét jelentette – és a polgári per eldöntését érdemben befolyásolta – hogy az elsőfokú bíróság - az alábbi II. fejezetben részletesen is kifejtettek szerint – nem az előzetesen kiosztott bizonyítási tehernek megfelelően értékelte a bizonyítékokat, hanem annak ellenére elutasította a keresetemet, hogy én eleget tettem a kiosztott bizonyítási tehernek, az alperes pedig nem.

Ezen felül különösen sértették a fegyverek egyenlőségének elvét azok az eljárásjogi szabálysértések, hogy az elsőfokú bíróság:

- i. szabálytalanul kézbesítette számomra az alperesi beadványt,
- ii. kérésemre sem tett eleget az eljárásjogi szabályoknak megfelelő kézbesítésnek,
- iii. nem biztosított kellő időt számomra és a jogi képviselőm számára annak áttanulmányozására és a válaszadásra való felkészülésre,
- iv. nem rekesztette ki az eljárásból az alperesnek az ügyhöz részben semmilyen módon nem kötődő, részben értelmezhetetlen „bizonyítékait” (melyeknek minden második oldala hiányzott),
- v. és végül az ilyen szabálytalanságok mentén lefolytatott bizonyítás eredményét az én terhemre értékelte.

Sajnálatos módon a perbeli helyzetemet hátrányosan befolyásoló eljárásjogi szabálysértésekkel szemben sem az elsőfokú eljárásban, sem a per későbbi szakaszában – az Ítéletábra és a Kúria előtt – előterjesztett kifogásaim nem jártak eredménnyel, így megállapítható, hogy az eljáró bíróságok mindegyike megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat. Azért állapítható meg, hogy ez az alapjogsérelem érdemben befolyásolta a bírói döntést, mert ha:

- akár az elsőfokú bíróság (i) az előzetesen kiosztott bizonyítási tehernek megfelelően folytatta volna le a bizonyítási eljárást és értékelte volna a bizonyítékokat, továbbá (ii) a jegyzőkönyvbe vett eljárásjogi kifogásomnak helyt adva (ii/a) szabályszerűen kézbesítette volna a részemre az alperes érdemi, bizonyítási indítványokat tartalmazó beadványát és (ii/b) kellő időt biztosított volna nekem az alperes beadványának érdemi vitatására;
- akár a fellebbezésem alapján az Ítéletábra, akár a felülvizsgálati kérelmem alapján a Kúria hatályon kívül helyezte volna az elsőfokú ítéletet és elrendelte volna az elsőfokú eljárást az említett eljárási szabálysértések orvoslása érdekében,

akkor az eljáró bíróságok ezt követően olyan releváns – a per elején kiosztott bizonyítási tehernek megfelelően benyújtott és a garanciális eljárási szabályoknak megfelelően kézbesített és ütköztetett – bizonyítékok alapján ítélezhettek volna, melyek alapján más – számomra kedvező – döntésre kellett volna jutniuk. A tisztességes eljáráshoz való alapjogom sérelme miatt azonban ennek az esélye sem volt meg a perben.

2. Az, hogy a bizonyítási eljárás szabálytalanságai milyen esetben eredményezik a tisztességes eljáráshoz való jog, mint alapjog sérelmét, olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, melynek megválaszolása az Alkotmánybíróságtól várható

Az Alkotmánybíróság a 3174/2014. (VI. 18.) AB határozatában alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősítette, hogy törvény által meghatározott bizonyítási kööttség esetén van-e helye a szabad bizonyítás elve alapján más bizonyíték felhasználásának (ld. az idézett határozat 11. pontját). Megállapítható tehát, hogy a perbeli bizonyítás és a tisztességes eljáráshoz való jog összefüggéseit az Alkotmánybíróság alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként kezeli.

Ennél konkrétan a tisztességes eljáráshoz való jog és a szabad bizonyítás összefüggéseivel foglalkozó 3104/2014. (IV. 11.) AB végzésében hivatkozott az EJEB joggyakorlatára, melynek értelmében annak mérlegelése tartozik a strasbourg-i bíróság hatáskörébe, hogy az eljárás mint egész, beleértve a bizonyítékok beszerzésének módját is, tisztességes volt-e, és kifejtette, hogy Alkotmánybíróság a bírósági döntések Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálata során hasonló felfogást képvisel.

Erre hivatkozással úgy ítélem meg, hogy az ügyemben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként merül fel, hogy egészében véve lehetett-e tisztességes a polgári pert lefolytató bíróságok eljárása, ha a bíróságok a kiosztott bizonyítási tehertől az én hátrányomra tértek el, továbbá a bizonyítási eljárás lefolytatására és a felek meghallgatására vonatkozó garanciális szabályokat is minden esetben az én hátrányomra sértették meg.

Azért is fontos, hogy az Alkotmánybíróság érdemi döntést hozzon a jelen ügyben, mert ahogy azt a következő alkotmánybírósági gyakorlat megállapította, *„egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása mellett lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes”* (ld. 3174/2014. [VI. 18.] AB határozat, Indokolás [12]; 36/2013. [XII. 5.] AB határozat, Indokolás [31]; 3/2014. [I. 21.] AB határozat, Indokolás [59] és [73]). Érdemben vizsgálendő alkotmányjogi kérdés tehát, hogy a fent említett – és alább részletesen kifejtett – eljárásjog jogsértések mellett (azok ellenére) tisztességes, igazságos volt-e a perben eljáró bíróságok eljárása, mely kérdésre álláspontom szerint nemleges választ kell adni.

3. Az emberi méltósághoz való jog, mint alapjog sérelme alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, illetve a bírói döntést szintén érdemben befolyásolta.

Az alkotmányjogi panaszom előzményét képező polgári perben közszereplőként léptem fel az emberi méltóságom védelmében egy olyan alperessel szemben, aki maga is közszereplőként – jelentős hivatali és pártapparátussal rendelkező politikusként – tett rám nézve valótlan, a jó hírnevemet sértő közlést (ti. közpénz ellopásával vádolt meg). Az eljáró bíróságok azért utasították el a keresetemet, mert az alperes közlését olyan véleményként értékelték, melynek – álláspontjuk szerint – a politikai vitákban volt ténybeli előzménye, így a közügyek szabad megvitatása érdekében azt állapították meg, hogy a kifejezés sértő volta ellenére tűrnöm kell azt.

Az ügyben tehát két alkotmányos alapjog – az emberi méltósághoz fűződő jog és a véleménynyilvánítás szabadsága – kollíziója merült fel. Az eljáró bíróságoknak abban kellett döntést hozniuk, hogy a két versengő alapjog közül melyiknek kell meghajolnia a másik előtt.

Álláspontom szerint ezt a kérdést tévesen, az emberi méltósághoz való jogom sérelmével döntötték el. Az eljáró bíróságok azzal sértették meg ezt az Alaptörvényből eredő jogomat, hogy véleménynek minősítették az alperes nyilvánvaló tényállítást, melyet ő maga is ekként tált (ld. az alperes sértő közlésének részeként: *„Sajnos azt tudom mondani, hogy a tények ezek.”*), és erre hivatkozással elutasították a személyiségi jogaim védelmében előterjesztett keresetemet. Egyrészt azzal sérti a döntésük az alapvető jogaimat, hogy nyilvánvaló valótlan tényállítással szemben nem adtak jogvédelmet. Másrészt azzal is sérti – egyúttal alapvető alkotmányjogi kérdést felvetve – hogy egy ennyire személyeskedő, sértően megfogalmazott vélemény eltűrésére köteleztek egy olyan politikussal szemben, akinek minden eszköze meglett

volna ahhoz, hogy körültekintően, a tények ismeretében és az emberi méltóságot tiszteletben tartva nyilatkozzon.

Ahogy az Alkotmánybíróság számos határozatának érveléséből is kitűnik, az emberi méltóság érvényesülése és védelme alapvető alkotmányossági kérdés. A bíróságoknak akkor is szem előtt kell tartaniuk az emberi méltóság védelmét amikor a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülését is védik, vagyis több alapjog kollíziója esetén.

Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hatályba lépése óta kialakuló esetjoga abba az irányba mutat, hogy a csak és kizárólag az érintett személy lejárására irányuló, szitokszóként megjelenő „lop, csal, hazudik” típusú közlések nem tartoznak a véleménynyilvánításhoz való jog gyakorlásának alkotmányosan védett körébe (ld. 1/2015. (I. 16.) AB határozat 35. bekezdése). A jelen ügyben azt kérem a T. Alkotmánybíróságtól, hogy e gyakorlatát megerősítve állapítsa meg, hogy különösen nem illeti meg az alkotmányos védelem azt az országgyűlési képviselőt, aki annak ellenére a lejárás itt leírt eszközéhez – büntetőjogi tartalmat is hordozó, elmarasztaló társadalmi értékítélettel kísért cselekmény megvalósításának inszINUÁLÁSA – folyamodik egy másik közszereplővel szemben, hogy kiterjedt apparátusa révén tényszerű és az emberi méltóságot tiszteletben tartó közlést is megfogalmazhatott volna.

f) Az Abtv. 52. § (1)–(1b) bekezdéseiben támasztott feltételeinek teljesüléséről szóló összegzés

A jelen fejezetben kifejtettek szerint fennállnak az alkotmányjogi panaszom befogadhatóságának az Abtv. 52. § (1)–(1b) bekezdéseiben támasztott feltételei, ugyanis a beadványomban egyértelműen megjelölöm:

- i. az Abtv. 27. §-t, mint az Alkotmánybíróság hatáskörét megállapító, egyúttal az indítványtételi jogosultságot megalapozó törvényi rendelkezést (ld. a jelen I. fejezet első bekezdésében);
- ii. az eljárás megindításának indokait, így különösen az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz való jogom sérelmének lényegét (ld. a jelen I. fejezetben és az alábbi II. fejezetben);
- iii. az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést (ld. a fenti bevezető részben)
- iv. az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit (ld. az alábbi II. fejezet 1/ pontjában);
- v. részletes okfejtést megfogalmazó indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés vagy miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével (ld. az alábbi II. fejezet 2/ pontjában); és
- vi. kifejezett kérelmet a sérelmezett bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítására és azok megsemmisítésére (ld. a fenti bevezető részben).

Előadom továbbá, hogy az alkotmányjogi panaszom tekintetében az Abtv. 29. §-ában foglalt azon feltétel is teljesül, mely szerint „[a]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be”. A jelen ügyben a megtámadott bírói döntéseket érdemben befolyásoló alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket a jelen fejezet e) pontjában fejtettem ki.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

1) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése:

a.) A fent megjelölt bírósági döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat, amely szerint:
„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

b.) Sértik továbbá az Alaptörvény II. cikkében-, illetve a IX. cikk (4) bekezdésében foglalt emberi méltóságot.

Az Alaptörvény II. cikke rögzíti, hogy *„Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”*

A IX. cikk 4) bekezdése pedig konkrétan azt is kimondja, hogy *„A véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.”*

c.) A támadott döntések sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezethető jogbiztonság követelményét és az Alaptörvény 28. cikkébe foglalt azon jogomat is, hogy az ügyemben eljáró bíróság az általa alkalmazott jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezze.

Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdése deklarálja, hogy *„Magyarország független, demokratikus jogállam.”*

Az Alaptörvény 28. cikke pedig azt rögzíti, hogy *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”*

Hangsúlyozni kívánom, hogy az Alaptörvény e két utóbbi (c/pontban említett) rendelkezésére nem önmagában kívánok hivatkozni, hanem csak az elsődlegesen hivatkozott a.) és b.) pontok szerinti alkotmányossági jogsértések viszonylatában.

2) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása:

a.) A Fővárosi Törvényszék az anyagi és eljárási jogszabályok többszöri és lényeges megsértésével a tisztességes eljáráshoz való jogomat és a jogbiztonságot egyaránt súlyosan sértette.

Előljáróban fontos leszögezni, hogy az alkotmányjogi panaszom nem az eljárási bíróságok által elfogadott bizonyítékoknak az Alkotmánybíróság általi felülmérlegelésére irányul. Ezzel szemben annak megállapítását kérem, hogy mind az elsőfokú bíróság, mind az ítéletábra, mind a Kúria olyan súlyosan megsértette a reá irányadó eljárásjogi – különösen a bizonyítási eljárás lefolytatására és a felek nyilatkozattételi jogaira vonatkozó – rendelkezéseket, hogy ezáltal megfosztottak engem azokról a perjogi eszközöktől, amelyek révén érvényesíthettem volna az engem ért személyiségi jogi jogsérelem miatti jogos igényemet.

A közvetlen eljárásjogi jogsértéseket az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék követte el. Az ezt követően eljáró fellebbviteli bíróságok a többszöri jogsértést nem vitatták ugyan, azonban azokat az ügy érdemére kihatással nem bíró jogszabálysértésnek tekintve figyelmen kívül hagyták és ezzel maguk is jogsértést követtek el.

A per tárgyát egy olyan, a személyiségi jogaimat sértő alperesi közlés képezte, mely a bíróságok álláspontja szerint azért minősült jogszerű véleménynyilvánításnak, mert a közlésnek volt egy olyan valós ténybeli alapja, amelyből okszerű következtetesként levonható az alperesi vélemény. Az alperes ilyen előzményként az MNB alapítványrendeleteit jelölte meg. Az elsőfokú bíróság így e körben hívta fel bizonyítására az alperest, mégpedig annak a bizonyítására, hogy az oksági kapcsolatra (vö. alapítványrendelet) vonatkozóan tett tényállítások tekintetében a tájékoztatásnak megfelelő bizonyítékait terjessze elő. (vö.: „...*miszerint az oksági kapcsolat eredője egyrészt a rokonok felmerülése a Magyar Nemzeti Bank környezetében, illetve az alapítványrendelet, illetve az alapítványokkal kapcsolatos politikai nyilatkozat, miszerint elveszti a közpénzjellegét az alapítványi pénz, illetőleg, hogy ez akkor a politikai közélet egy vagy több témáját képezte és ilyen értelemben a politika iránt érdeklődők szemszögéből köztudomású ténynek tekinthető...*” – ld. 19.P.22.709/2016/4. sz. jk. 11. oldal 4. bekezdés)

Az alperes tehát erre a bizonyításra volt kötelezett, a bizonyítás sikertelensége pedig az ő terhére esett. Ennek megfelelően az alperes e körben eszközölt bizonyítékainak fogyatékossága, illetve az ezzel kapcsolatos bizonyítási eljárás jogsértő hibái csakis az ügy érdemére kihatással bíró körülményeknek minősülhetnek.

Az eljáró bíróságok azonban számos eljárási hiba mellett figyelmen kívül hagyták, hogy az alperes a perben nem bizonyította az oksági kapcsolattal összefüggő bizonyítási kötelezettség körében adott bírói felhívásban megjelölt valamennyi körülményt. (A közlés oksági alapjának igazolása hiányában az alperesi védekezés e körben nem vehető figyelembe, s a kifogásolt közlés jogszerű vélemény-jellegének megállapítására nem kerülhetett volna sor.). Ennek ellenére olyan, az alperes számára kedvező döntést hoztak az ügyben, melyet az előzetesen kiosztott bizonyítási teher alapján csak akkor hozhattak volna meg, ha az alperes bizonyítása sikerrel jár.

A kiosztott bizonyítási teher bíróságok által való negligálása nem pusztán mérlegelési kérdés, hanem a peres felek egyenlőségének megkérdőjelezését és a tisztességes eljárás követelményétől való eltérést jelenti. Ezzel kapcsolatba utalok az Európai Unió Bíróságának következetes esetjogának, mely egyrészt a magyar belső jogban is érvényesül, másrészt a tagállamok közös alkotmányos értékrendjét rögzíti. A Bíróság esetjoga alapján a tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó követelmények betartása érdekében fontos, hogy a felek mind az olyan tényállási elemekről, mind pedig az olyan jogi kérdésekről tudomást szerezhessenek és megvitathassák azokat, amelyek az eljárás kimenete szempontjából meghatározóak (lásd ebben az értelemben a C-89/08. P. sz., Bizottság kontra Írország és társai ügyben 2009. december 2-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-11245. o.] 55. és 56. pontját). Éppen ezért a bírósági eljárás tisztességtelenségét eredményezte a jelen ügyben az előre kiosztott bizonyítási tehertől való lényeges eltérés. Ez a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogom súlyos sérelmét eredményezte.

Bár a fenti körülmény már önmagában is megalapozná a támadott döntések megsemmisítését, azokat számos egyéb, szintén önmagában is nagy súlyú eljárási jogszabálysértés övezte, melyek szintén önállóan is – de különösen így együttesen – a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét jelentették. Az ügy érdemére kihatással bíró és a tisztességes eljáráshoz való alapjog

sérelmét eredményező, egyszerre fennálló, és így egymás erejét fokozó eljárási szabálysértések a következők voltak:

-Eljárási hiba 1.

A per során figyelmen kívül maradt, hogy az elsőfokú bíróság a 2017. február 16. napján megtartott tárgyaláson a tényállás megalapozásához kapcsolódó okirati bizonyítékot a Pp. 394/B § (2) bekezdésével ellentétesen kézbesítette a részemre. Az alperes által becsatolni szándékozott iratot -szünetet elrendelve- maga a bíróság szerezte be, nyomtatta ki, majd papír alapon átadta a részemre. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 9. oldal 3. bekezdés) Az irat papír alapon történő átadása azonban nem minősült szabályosan kézbesítettnek.

Mivel a Pp. szerinti elektronikus kézbesítés esetén az irat tartamának megismerésére és arra történő írásbeli nyilatkozat tételére lett volna a felperesi oldalonak lehetősége, így az eljárási hiba lényegesnek minősül, és az a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti.

A kézbesítés szabálytalanságára a 2017. március 27.-én benyújtott fellebbezésemben (2. oldal 3. bekezdés) külön is kitértem, azonban a Fővárosi Ítéltábla jogellenes indokolással hagyta a hivatkozásomat figyelmen kívül. A másodfokú bíróság ugyanis az iratot a per érdemi kimenetelére hatással nem bírónak minősítette, de ennek kapcsán iratellenesen hivatkozott arra, hogy a 2016. május 17.-i parlamenti ülés jegyzőkönyvnek azért nincs jelentősége mert az „iratcsatolás arra szolgált, hogy megállapíthatóvá váljon, miszerint egy adott ülészakon elhangzó azonnali kérdések és válaszok nem tartoznak feltétlenül össze, nem konkrétan ugyanarra a kérdéskörre vonatkoznak. Ez a tény azonban nem szorult bizonyításra.” (vö.: FIT - 32.Pf.20.491/2017/3-II. 5. oldal 4. bekezdés)

Ezzel szemben a parlamenti jegyzőkönyv a felperes részéről a kifogásolt alperesi felszólalás oksági előzménye és a teljes szövegkörnyezet megismerhetősége (és így a 2016. április 21.-i ülésen tett alperesi nyilatkozattal való logikai összefüggés bemutatása) kapcsán-, /vö.: 19.P.22.709/2016/7. sz. jk. 4. oldal 3. bek./ míg az alperes részéről a konkrét vita hangnemének jellemzése /ld. vö.: 19.P.22.709/2016/7. sz. jk. 6. oldal 4. bek./ miatt került meghivatkozásra, vagyis abban a körben, amelyre az elsőfokú bíróság bizonyítási kötelezettséggel kapcsolatos felhívása vonatkozott.

Az irat átadásával nem az volt a kifogásom, hogy az alperes papíralapon adta be, hanem hogy azt a részemre nem elektronikusán kézbesítették, s így nem volt módom sem annak a tartalmát alaposabban megismerni. Egyébiránt ismereteim szerint az alperes az iratot elektronikus úton utólag sem nyújtotta be, így a fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság azon „megjegyzése” miszerint -„...a Pp. elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó különleges rendelkezései a Pp. általános szabályai mellett elsődlegesen alkalmazandók. Ez azonban semmiképpen sem jelentheti azt, hogy a tárgyaláson iratot ne lehetne csatolni, pusztán azt, hogy azt elektronikus úton is be kell nyújtani.” - teljességgel értelmezhetetlen.

A felülvizsgálati kérelmemben is kifogásoltam az eljárási szabálysértést, (vö: 2. oldal 4. bekezdés). A jogsértést a Kúria megállapította, azonban arra hivatkozott, hogy „a perbeli jogvita érdemi elbírálására nem volt kihatással.” (ld.: Pfv.IV.22.463/2017/4 4. oldal 4. bekezdés)

-Eljárási hiba 2.

Az eljáró bíróságok azt sem vették figyelembe, hogy az elsőfokú bíróság a jogi képviselőm kifejezett kérése ellenére sem biztosított megfelelő időt a tárgyaláson átadott terjedelmesebb anyag áttanulmányozására. (vö.: „*Kérem, hogy a bíróság biztosítson határidőt arra, hogy átnézzem a jegyzőkönyvet*” - FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 9. oldal 6. bekezdés)

A bíróságnak a Pp 2. § (1) bekezdésében is deklarált módon „*az a feladata, hogy...a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.*” Az ÍH 2014.28. számú döntésben megnyilvánuló bírósági gyakorlat, amely egy szinte teljesen egyező ténybeli alapokon nyugvó ügyben egyértelműen kimondta, hogy „*az eljárás soronkívüliségére hivatkozással sem mellőzhető a tárgyalásra való felkészüléshez szükséges idő biztosítása a fél számára*” [Pp. 96. § (3) bek., 125. § (2) bek., 344. § (2) bek.]. /Fővárosi Ítéletábrla 2.Pf.21.297/2013/5./

A megfelelő határidő biztosításának hiányára a 2017. március 27.-én benyújtott fellebbezésemben (2. oldal 3. bekezdés) hivatkoztam, azonban azt a Fővárosi Ítéletábrla azzal az értékelhetetlen indokolással hagyta figyelmen kívül, hogy az „*esetleges szabálytalanság*”-nak nincs jelentősége az ügy eldöntése szempontjából. (vö.: FIT - 32.Pf.20.491/2017/3-II. 5. oldal 4. bekezdés)

A felülvizsgálati kérelmemben szintén kifogásoltam az elsőfokú bíróság eljárását, (vö: 2. oldal 5. bekezdés). A jogsértést a Kúria is megállapította, azonban arra hivatkozott az ítéletében, hogy „*a perbeli jogvita érdemi elbírálására nem volt kihatással.*” (ld.: Pfv.IV.22.463/2017/4 4. oldal 4. bekezdés)

Azt, hogy az áttanulmányozni nem hagyott irat miért volt különösen releváns, azt az előző eljárási hibával kapcsolatos fenti okfejtésemben már rögzítettem.

Megemlítem, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlatára tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabály-sértésének az sem lehet alkotmányos indoka, ha – feltéve, hogy ez motiválta a bíróság „*sietségét*” – az eljárás gyors befejezésének célját szem előtt tartva nem hagyott nekem időt az érdemi nyilatkozattétel előkészítésére. Az 36/2013. (XII. 5.) AB határozat indokolásának 38. bekezdése ugyanis rámutatott, hogy „*[A]z ésszerű határidőn belüli bírói döntéshez való alapjog érvényesülése*» *korábbi alaptörvényi fordulat tartalmát illetően [... az Alkotmánybíróság] azt az Alkotmány 57. § (1) értelmezésekor maga is a fair eljárás integráns részének tekintette.*” Ugyanezen bekezdés emlékeztetett arra, hogy „*[a] tisztességes eljárás követelményeinek széles értelmezése magában foglalja az ésszerű időn belüli elbírálás követelményét [...]. Az időszűrés követelménye azonban csak egy a tisztességes eljárás elmei közül, amelynek érvényre juttatása végletekig nem fokozható, s amely a tisztességes eljárás további szempontjai fölött nem szerezhethet uralkodó befolyást, más alapjogot pedig semmiképpen nem sérthet*” [20/2005. (V. 26.) AB határozat, ABH 2005, 202, 228.].

-Eljárási hiba 3.

Az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták azt is, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem kézbesítette a részemre az alperes által 4/A/2-3. szám alatt csatolt és a peranyag részévé tett iratokat. Ezeket a bizonyítékokat az alperes a 2016. október 25. napján megtartott tárgyaláson adta át a bíróságnak, s vállalta, hogy megküldi a részemre is. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/4.sz.

jk. 11 oldal 5. bekezdés: „Határidőt kérek a bizonyítási indítvány, illetve a bizonyítékok előterjesztésre. *Egyidejűleg meg fogom küldeni a felperesi képviselőnek a mai tárgyaláson csatolt két darab cikket is.*”

A bizonyítékok megküldésére a bíróság is felhívta az alperest, sőt kifejezetten azzal, hogy azokra észrevételt tehetnek. (vö.: (vö.: FT -19.P.22.709/2016/4.sz. jk. 12 oldal 2-3. bekezdés:

„*Felhívja a bíróság az alperesi képviselőt, hogy a tárgyaláson tett oksági kapcsolatra vonatkozó tényállítások tekintetében a tájékoztatásnak megfelelő bizonyítékait 30 napon belül felperesi képviselővel egyidejűleg közlendően terjessze a bíróság elé és küldje meg felperesi képviselőnek a tárgyaláson csatolt két darab cikket is.*”

„*Felhívja a bíróság a felperesi képviselőt, hogy a bizonyítékokra vonatkozó esetleges észrevételét és további bizonyítási indítványát, a kézhezvételtől számított 30 napon belül alperesi képviselővel egyidejűleg közlendően terjessze a bíróság elé.*”

Az okiratokat azonban sem a bíróságtól, sem az alperestől nem kaptam meg, amit a 2017. február 16. napján megtartott tárgyaláson jeleztem, azonban azt ezt követően sem bocsátották a rendelkezésemre. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 2. oldal 3 bekezdés)

A felülvizsgálati kérelmemben hivatkoztam az eljárási szabálysértésre, (vö: 2. oldal 6. bekezdés). A jogsértést a Kúria megállapította, azonban arra hivatkozott, hogy „a perbeli jogvita érdemi elbírálására nem volt kihatással.” (ld.: Pfv.IV.22.463/2017/4 4. oldal 4. bekezdés)

Mindezek következtében a peranyagban több olyan okirat is szerepel, amely nem került a részemre kézbesítésre, és arra így érdemben reagálni sem volt módom. A Pp. 3.§ (6) bekezdése azonban garanciális jelleggel írja elő, hogy a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot megismerhessenek és azokra - törvényben előírt időn belül - nyilatkozthassanak.

A Pp. kézbesítésre vonatkozó szabályainak megszegése, valamint az iratok megismerésének kizárása, illetve az arra való nyilatkozattétel lehetővé tételének hiánya olyan lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, amely a bírói gyakorlat szerint az ítélet hatályon kívül helyezését vonja maga után. (vö.: BH 1981.78) A jogi szakirodalom is lényeges szabálysértésnek tekinti, ha a feleket a törvényes joguktól az eljárás során megfosztják, vagy ezek gyakorlását korlátozzák. Az elsőfokú bíróság eljárása a Pp. fenti szabályának megsértésén túl, sérti az ún. fegyver-egyenlőség elvét és a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogot is.

-Eljárási hiba 4.

Az alperes az általa csatolt több száz oldalnyi iratban nem jelölte meg, hogy azoknak konkrétan mely részeire hivatkozik, így elzárta az eljárás többi résztvevőjét attól, hogy egyáltalán megállapíthassa, hogy az irat bizonyításra alkalmas-e. Így az alperes által A/3/1 és A/3/2. számú mellékletekben nem került megjelölésre, hogy azok közül melyik okirat, melyik részére kíván hivatkozni.

Az alperes A/3/1 szám alatt annak alátámasztására csatolt iratokat, „amit a tárgyaláson alperes személyesen előadott, illetve amit a perbeli alperesi szöveg kontextusával kapcsolatban.” nyilatkozott. Az alperesi azonban a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy a közlés oksági kapcsolat

eredője egyrészt az alapítványrendelés volt, másrészt pedig az, hogy álláspontjuk szerint a jegybank elnökének a tudtával és beleegyezésével beterveztettek egy olyan jogszabályt, amely az alapítványok vagyonának a titkosítására szolgált. Nem állapítható azonban meg, hogy akár a becsatolt 131. és a 145. számú Országgyűlési Napló, akár pedig a Törvényalkotási Bizottság TAB-2/2016. és a TAB-8/2016. sz. ülésének jegyzőkönyvei, vagy a Gazdasági Bizottság GAB-3/2016. sz. ülésének jegyzőkönyve alátámasztaná a fentieket. Az iratokban ugyanis nincs megjelölve, hogy konkrétan mely részükre hivatkozik az alperes, de az sem derül ki, hogy mit igazolnak abból konkrétan, amit a tárgyaláson az alperes személyesen előadott. Így tartalmukat tekintve sem alkalmasak az oksági kapcsolatot igazolására.

A/3/2 szám alatt az alperes annak alátámasztására kívánt sajtóválogatást csatolni, hogy a perbeli „szöveg egy súlyos közéleti vitának a része, s ennek a közéleti vitának olyan cselekmények állnak a középpontjában, melyekre az alperesi kifejezés alkalmazása nem okszerűtlen; továbbá ebben a közéleti vitában az alperesi közléssel rokonértelmű kijelentések gyakran elhangoztak.” A fenti kifogásaimat a 2017. február 17. napján kelt előkészítő iratomban kifejezetten sérelmeztem, és jeleztem a bíróság felé. Ezt követően a kifogásomat a 2017. február 16. napján megtartott tárgyaláson többször is előadtam. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 2. oldal 1 bekezdés, és 4 oldal 2. bekezdés)

A 2017. március 27.-én benyújtott fellebbezésemben (2. oldal 1. bekezdés) szintén hivatkoztam erre, azonban a Fővárosi Ítéletábró iratellenes indokolással hagyta figyelmen kívül a kifogásomat. Arra hivatkozott ugyanis, hogy a másodfokú bíróság „...nem értett egyet azzal sem, hogy az alperes által előterjesztett írásbeli bizonyítékok, azok terjedelme és kellően nem körülhatárolt jellege miatt nem vehetők figyelembe.” (vö.: FIT - 32.Pf.20.491/2017/3-II. 5. oldal 5. bekezdés)

Én viszont egyáltalán nem azt kifogásoltam, hogy az alperesi bizonyíték a terjedelme miatt nem vehető figyelembe, hanem azt sérelmeztem, hogy az alperes nem jelölte meg, hogy az igen nagy mennyiségű csatolmány közül melyik iratoknak konkrétan mely részeire hivatkozik. Ennek azért lett volna különös jelentősége, mert a becsatolt iratok jelentős része egyáltalán nem függ össze a jelen per tárgyával. Pontosítás hiányában viszont az eljáró bíróság nem volt, és nem is lehetett abban a helyzetben, hogy érdemben vizsgálhassa az iratokat.

A felülvizsgálati kérelmemben is kifogásoltam az eljárási szabálysértést, (vö.: 3. oldal 7. bekezdés). A Kúria az ítéletében a kifogásomat nem tartotta alaposnak, mert szerinte „a sajtóhelyreigazítás és személyiségi jogvédelem iránt indult perekből a bíróságnak minderről hivatalból is tudomása van, amelyet a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján figyelembe vehet.” (vö.: Pfv.IV.22.463/2017/4. 13. pont)

Az eljáró bíróságok jogszabályt sértettek, amikor nem rekesztették ki a bizonyítékok köréből a bizonyításra egyébként teljességgel alkalmatlan iratokat.

-Eljárási hiba 5.

A bizonyítékként becsatolt iratok jelentős része semmiben sem függött össze a per tárgyával. (vö.: A/3/2: pl. Alakul a metróbotrány: százmilliárd forintért lízingelne buszokat a BKK [2016.10.26] – www.pestisracok.hu; Ismert ellenzékiek és kormánypárti politikusok a brókerbotrány fővádlottjának híváslistáján [2016.09.05] – www.pestisracok.hu; V4: Orbán

trójai falova? [2016.07.25.] -Népszava; Nyilatkozatkeringő a vagyonbevallások körül [2016.02.02] - Népszava stb.)

A cikkek más része pedig szintén nem az alperes által hivatkozott oksági előzményről szól, hanem magáról a folyamatban lévő perről szóló tudósítás. (pl. Matolcsy-Bárándy-per [2016.10.26.] – Magyar Hírlap; Matolcsy egymillióra perli Bárándy Gergelyt [2016.06.08] – Népszabadság stb.) Ezeket a kifogásaimat a 2017. február 17. napján kelt előkészítő iratomban sérelmeztem, és jeleztem a bíróság felé, majd a 2017. február 16.-i tárgyaláson többször is előadtam. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 2. oldal 1. bekezdés, 4 oldal 1. és 3. bekezdés)

A 2017. március 27.-én benyújtott fellebbezésemben (2. oldal 1. bekezdés) szintén hivatkoztam erre, azonban a másodfokú bíróság ezt érdemi indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta.

A felülvizsgálati kérelmemben újra hivatkoztam erre az eljárási szabálysértésre, (vö: 3. oldal 7. bekezdés) a Kúria az ítéletében a kifogásommal szintén egyáltalán nem foglalkozott.

Egy tisztességesen lefolytatott eljárás során olyan okiratok nem képezhetik a peranyag részét, illetve azokra sem tényállást-, sem megalapozott indokolást alapítani nem lehetséges, amelyek semmiféle módon nem állnak összefüggésben a jelen ügy tárgyával.

Az eljáró bíróságok jogszabályt sértettek, amikor nem rekesztették ki a bizonyítékok köréből a bizonyításra egyébként teljességgel alkalmatlan iratokat.

-Eljárási hiba 6.

A bizonyítékként becsatolt iratok jelentős részének minden második oldala hiányzik. A hiányzó oldalakkal kapcsolatos kifogásomat a 2017. február 16. napján megtartott tárgyaláson előadtam. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 2. oldal 1 bekezdés) Az eljáró bíró rögzítette, hogy ez a bírósági iratok között is ugyanúgy, azaz hiányosan szerepel. (vö.: FT -19.P.22.709/2016/7. jk. 2. oldal 2 bekezdés)

A 2017. március 27.-én benyújtott fellebbezésemben (2. oldal 2. bekezdés) továbbra is hivatkoztam erre. A másodfokú bíróság elismerte, hogy az „A/3/3. számú iratok részben valóban hiányosak, azonban kifogásomat figyelmen kívül hagyta, mindösszesen annyi indokolással, hogy „...a hiányzó iratok mellőzése nem eredményezi a bizonyítás teljes hiányát.” (vö.: FIT- 32.Pf.20.491/2017/3-II. 5. oldal 5. bekezdés)

A felülvizsgálati kérelmemben továbbra is hivatkoztam erre az eljárási szabálysértésre, (vö: 3. oldal 7. bekezdés), de a Kúria az ítéletében szintén minden érdemi alátámasztás nélkül azt állapította meg, hogy „a csatolt iratok, függetlenül attól, hogy helyenként hiányzó oldalakat tartalmaznak, [...] alkalmasak voltak” bizonyításra. (vö.: Pfv.IV.22.463/2017/4. 13. pont)

Egy tisztességesen lefolytatott eljárás során olyan okiratok nem képezhetik a peranyag részét, amelyeknek minden második oldala hiányzik, illetve azokra sem tényállást-, sem megalapozott indokolást alapítani nem lehetséges,

Az eljáró bíróságok jogszabályt sértettek, amikor nem rekesztették ki a bizonyítékok köréből a bizonyításra egyébként teljességgel alkalmatlan iratokat, vagy annak hiányában nem értékelték

akként őket, hogy azok az alperes által hivatkozott tényállási elemek megállapítására-, s így az alperesi kereseti ellenkérelem alátámasztására alkalmatlanok.

* * *

A 3174/2014. (VI. 18.) AB határozat értelmében „nem csak a bizonyításra vonatkozó jogszabálynak, de azok tényleges alkalmazásának is összhangban kell állnia a tisztességes eljáráshoz való joggal.”

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az eljárásjogi értelemben vett fél rendelkezési joga az egyén autonómiáját érinti, és magában foglalja azt is, hogy a jogvitában érdekelt személynek alkotmányos joga van arra, hogy ügyében a bíróság eljárási garanciákat nyújtó keretek között járjon el és döntsön [75/1995. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1995, 376, 381.; lásd még: 294/D/2004. AB határozat, 2008, 2081, 2083-2084]. Azáltal, hogy a fentiek szerint a jelen alkotmányjogi panaszom előzményét képező polgári perben eljáró mindhárom bíróság sorozatosan figyelmen kívül hagyta a peres eljárás garanciális szabályait, egyértelműen megsértették a tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

Csak kiegészítésként jegyzem meg, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértését egyébiránt még az sem teszi lényegtelené, ha a szabálysértéssel érintett eljárási cselekmény ill. bizonyíték azt ezt követően eljáró bírói fórumok utólagos megítélése szerint valóban nem lett volna releváns a per szempontjából. Amennyiben ez a téves a logika ugyanis elfogadható lenne, akkor például a tanácsváltozást követő iratismertetés elmaradása esetén sem kellene az eljárást megismételni, ha a másodfokú bíróság álláspontja szerint az ismertetni elmulasztott iratoknak „a per eldöntése szempontjából nincs relevanciája.” Az eljárási szabályok a konkrét perbeli útmutatásukon túlmenően olyan garanciális tartalmat is hordoznak, ami az eljáró bíróságok által sem tehető zárójelbe.

b.) Az eljáró bíróságok megsértették az emberi méltóságot és az abból fakadó jóhírnévhez és becsület védelméhez fűződő személyiségi jogaimat.

Az eljáró bíróságok alapjogi jogsértéssel hagyták figyelmen kívül, hogy a lopás állítása mind a bizonyíthatósági teszt, mind az ítélkezési gyakorlat szerint tényállításnak minősül, amiben jogágaktól függetlenül azonos a bíróságok álláspontja, s így nem csak polgári jogi, hanem büntetőjogi védelmet is kaphat az, akit lopással vádolnak meg. Ez így van akkor is, ha a közlés közügyet érint, így pusztán a közéleti jelleg, közéleti kontextus nem teszi jogszerűvé a lopás állítását.

A Fővárosi Ítéltábla *FIT-H-PJ-2014-338.* számú határozata például kifejezetten közpénzekkel kapcsolatos, közéleti szereplők közötti ügyben született, amelyben a bíróság megállapította a jóhírnév sérelmét amiatt, hogy az alperes azt állította, hogy „a város jelenlegi vezetői már több éve lopnak, csalnak, hazudnak”. A Szegedi Ítéltábla pedig, a *SZIT-H-PJ-2012-124.* számú döntésében szintén közéleti kérdések kapcsán minősítette jogsértő tényállításnak azt a közlést, hogy „talicskával lopta a vezetőség a pénzt”. A Fővárosi Ítéltábla *FIT-H-PJ-2012-22.* számú határozata szerint a táblabíróság mások mellett a „...lop, csal, hazudik.” kifejezést is személyiségi jogot sértő közlésnek tekintette.

Az *EBH 2014.B.16.* számú döntésben megnyilvánuló bírói gyakorlat szerint „a becsület csorbítására alkalmas tényállítás, nem pedig véleménynyilvánítás - s ezért rágalmazást valósít meg - valamely közszereplőről (polgármesterről) a tevékenységét ismertető kiadványban „Fatolvajlások” címszó alatt annak állítása, hogy nevezett másokat megrövidített vagy dolgokat

tulajdonított el. Ugyanígy tényállítás a közszereplő tevékenységével összefüggő olyan tartalmú közlés is, mely szerint „*el nem végzett munkáért idegenek vettek fel összegeket*”. Ugyanezt támasztja alá számos további egyedi határozat mellett a **BH 2011.7.186.** számú döntés is, amely kimondja, hogy „*a közszereplővel kapcsolatban olyan tényre utaló kifejezések napilapban, olvasói levélben való közlése, amelyek - valóságuk esetén - alkalmasak a közszereplő ellen büntetőeljárás indítására, túlmegy a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos szabadságán, s nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás bűncselekményének a megállapítására adhat alapot.*” (Legf. Bír. Bfv. I. 227/2010.)

A fenti ítéletek tükrében teljes mértékben téves a másodfokú bíróság azon hivatkozása, hogy azért nem jogsértő az alperesi közlés, mert „...az alperes nem azt állította, hogy a felperes egy konkrét vagyontárgyat valakitől elvett azért, hogy azt eltulajdonítsa, azaz nem a Btk. 370. §-ban rögzített tényállás megvalósulásával vádolta a felperest.”, hanem „*a lopás kifejezés ebben az összefüggésben a felperesi rokonsággal érintett alapítványi közpénzfelhasználás erőteljes kritikáját tükrözi...*” A hivatkozott jogesetekben szereplő közlések érdemi tartalmukat tekintve ugyanis nem különböznek a jelen perbeli esettől, hiszen azokban sem azt állították az alperesek, hogy egy konkrét vagyontárgy került volna eltulajdonításra, mégis mindenhol jogsértőnek minősítették a jelen pernél talán még enyhébb formában közölt kifejezéseket is. **A másodfokú bíróság a gyakorlatot teljes mértékben figyelmen kívül hagyva, az érdemi alapjukat tekintve hasonló jogesetekkel teljes mértékben ellentétes döntést hozott, és az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségének nem tett eleget.** A jogbiztonság súlyos és nagyfokú sérelmével jár, amennyiben a jelen ügyben a fenti döntésekkel ellentétes ítélet marad hatályában, különösen, ha annak érdemi indokát az eljáró bíróságok nem is rögzítik.

Az ún. bizonyíthatósági teszt egyértelműen alátámasztja, hogy valótlan tényállítás történt, hiszen az alperes által állított közpénz ellopása elvi síkon objektíve bizonyítható. Olyannyira, hogy éppen e tények bizonyítása történne meg, ha a vélt bűncselekmények ténylegesen megtörténtek volna, és azokkal kapcsolatban büntető eljárás indulna. **A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat 37. bekezdése is azt rögzíti, hogy amennyiben egy állítás igazságtartalma legalább részben ellenőrizhető, igazolható akkor tényállításról van szó.** Az 7/2014. (III. 7.) AB határozatában pedig az Alkotmánybíróság is megerősítette, hogy a közéleti szereplők is igényelhetnek jogi védelmet a hamis tényállításokkal szemben.

A bizonyítékokat kirívóan tévesen értékelte a másodfokú bíróság, amikor nem vette figyelembe, hogy **maga az alperes jelentette ki, hogy „a tények ezek”, így a szövegkörnyezet alapján is egyértelmű, hogy az alperes tényközlésként tette meg az állítását.** Az alperes közismert jogász, országgyűlési képviselő, aki büntetőjogot is oktat, amit figyelembe kell venni a kifogásolt közlés megítélése során. Az alperes büntetőjogász mivolta és ismertsége különös nyomatékot ad a kijelentésének és egyértelműen abba az irányba hat, hogy a hétköznapi emberek az általam kifogásolt jelentést tartalmat tulajdonítsák annak, és tényközlésként értékeljék az állítását.

Alapjogi jogsértést követett el az eljáró bíróság azzal is, hogy a másodlagos kereseti kérelmem szerint véleménynyilvánításnak tekintett alperesi nyilatkozatot jogszerűnek minősítette. Amennyiben a kifogásolt közlés véleménynek minősül, úgy az véleményként is személyiségi jogot sért. Ez következik az Alkotmánybíróság 1/2015. (I. 16.) AB határozatából, mely kizárja a kizárólag a célszemély lejáratására irányuló, sértő kifejezéseket a véleménynyilvánítási szabadság köréből.

A bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a véleménynyilvánítás is jogsértő, ha minden ténybeli alapot nélkülözve önkéntesen fejez ki elmarasztaló értékítéletet (BH 2003/407) és nem felel meg az ítéletalkotás elemi szabályainak.

Az alperes a közlése oksági eredőjeként elsősorban azt jelölte meg, hogy az MNB alapítványokat hozott létre, illetve, hogy előterjesztésre került egy olyan jogszabály, amely megítélése szerint az alapítványok vagyonának a „titkosítására” szolgált. Ennek kapcsán viszont tényszerűen megállapítható, hogy az alperes által kifogásolt jogszabályt nem én alkottam, hanem a Parlament, és a törvényjavaslatot sem én terjesztettem elő. Abból a körülményből tehát, hogy egy országgyűlési képviselői indítvány (■■■■■) alapján a Parlament egy többek által ténylegesen vitatott jogszabályt fogad el, az MNB pedig alapítványokat hoz létre, az arisztotelészi logika és az elemi ítéletalkotás szabályai szerint nem következik okszerűen, hogy engem és családomat a közpénzek ellopásával lehessen vádolni, vagy akárcsak összefüggésbe hozni.

A bíróság csak azt állapította meg, hogy az alperesi közlés közügyet érintett és volt egy történeti előzménye, amivel kapcsolatban megfogalmazta a kijelentését az alperes. Ez azonban nem elegendő ahhoz, hogy az alperesi közlés jogszerű, és ténylegesen okszerű véleménynek lehessen tekinteni. Azt is **vizsgálni kellett volna, hogy az előzményből a logika szabálya szerint valóban okszerűen következhet-e az alperesi közlés.** A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósághoz hasonlóan nem vezette le követhető módon, hogy az alperes által a nyilatkozata oksági előzményként megjelölt körülményekből hogyan következik okszerűen akár csak vélekedés szintjén is, hogy én és családom a közpénzt elloptuk volna.

Az okszerűség vizsgálata kapcsán megállapítható, hogy a bíróságok alapjogsértően nem tulajdonítottak jelentőséget, a 2016. április 21-i parlamenti ülés jegyzőkönyve 10. oldalában foglaltaknak. Az alperes ugyanis azt mondta, hogy: „*Azt gondolom, hogy a jegybank vezetőinek rendkívül nagy szerencséjük van, hogy az Alkotmánybíróság ezt a határozatot hozta, hiszen, ha ő is megállapítja, hogy ezek a pénzek nem minősülnek közpénznek, akkor –ahogy annak idején [REDACTED] képviselő úr elmondta – egy 230 milliárdos sikkasztás, vagy hűtlen kezelést sikerült volna elkövetniük. Úgyhogy ez alól úgy tűnik mentesülni fognak.*” Ezen alperesi kijelentés alapján egyértelmű, hogy az egy hónappal később egy másik ülésen tett vitában ugyanezen ügy kapcsán annak az alperesi kijelentése, hogy [REDACTED] és rokonai ellopták a közpénzt, az nem okszerű közlés, hanem okszerűtlen és önkényes kijelentés.

Az alperesi közlés véleményként is jogsértő, mivel öncélú, s az öncélú sértegetés, vádaskodás, becsmérő kijelentés a becsületben megnyilvánuló személyhez fűződő jogot sérti. A másodfoku bíróság jogellenes módon figyelmen kívül hagyta a közlés öncélú jellegét alátámasztó bizonyítékokat is. Az alperes a felszólalásában egyértelműen arra utalt, hogy a célja nem az MNB működésének, így működtetésének kritikája, hanem kimondottan az én személyemet támadja. (vö.: „*Tudja, nem a Nemzeti Bankot támadjuk, elnök úr, hanem önt és az ön intézkedéseit, és ez óriási különbség, tudja?! Ugyanis nem a Nemzeti Bank munkatársai vagy általában a Nemzeti Bank lopta el a közpénzt, hanem ön és az ön környezete, és az ön családja.*”)

A fentiek értelmében a megtámadott döntések tárgyát képező közlés:

1. elsődlegesen tényállításnak minősül, mely valótlan (és amelynek bizonyítására a per alperese kísérletet sem tett);
2. másodlagosan – feltéve, de meg nem engedve, hogy a szabad bírói mérlegelés körébe belefér egy egyértelmű tényállítás véleménynyilvánításnak való minősítése – olyan öncélú sértegetés, amely minden valós ténybeli alapot nélkülöz.

A perbeli közlés mindkét esetben az emberi méltóságot sérti, ugyanakkor az említett okokból (valótlanság, illetőleg valós tényalap hiánya) nem segíti elő a közügyek megvitatását, ezért megfogalmazója sem hivatkozhat a vélemény-nyilvánításhoz való szabadságára, amely miatt ezt túrnöm kellene. Ahogy az Alkotmánybíróság megállapította, hogy „*az emberi méltóság alkotmányos helyéből [...] egyenesen következik, hogy az, még a kitüntetett szereppel bíró véleményszabadságnak is korlátja lehet*” (7/2014. [III.7.] AB határozat, Indokolás [43]).

A megtámadott ítéletek sértették az emberi méltósághoz való jogomat, amiért megtagadták tőlem a jogorvoslatot az emberi méltóságot sértő közléssel szemben. Még a szólásszabadságnak tág teret adó nemzetközi jogi gyakorlatból és a magyar Alkotmánybíróság gyakorlatából sem következik, hogy el kellene túrnöm, hogy nyilvánosan, és minden tényalap nélkül közpénzek ellopásával vádoljanak meg. Ahogy azt az Alkotmánybíróság megállapította ugyanis, „*a csak és kizárólag az érintett személy lejáratására irányuló, egyfajta szitokszóként megjelenő forma nem tartozik a véleménynyilvánításhoz való jog gyakorlásának alkotmányosan védett körébe*” (1/2015. [I. 16.] AB határozat indokolás [35] pontja). A jelen esetben eljáró bíróságok alapjogsértő módon kényszerítettek egy ugyanígy leírható, öncélú sértés eltérésére.

Egy másik határozatában az Alkotmánybíróság – utalva az idézett AB határozatra – kimondta, hogy „*[a]z Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdéséből is kitűnően az emberi méltóságból fakadó becsületvédelem, jó hírnév és az állami intézményekbe vetett közbizalom a véleményszabadság és így a közügyeket érintő szólás alkotmányosan igazolható korlátját jelenti. Nyilvánvaló emellett az is, hogy nem a közéleti véleménynyilvánítás szabadságával él, aki a másik személy emberi mivoltában való megalázása érdekében használ súlyosan bántó, vagy sértő kifejezéseket.*” (13/2014. [IV. 18.] AB határozat, Indokolás [29] pont). Ez a gyakorlat kellőképpen alátámasztja, hogy a megtámadott döntések az emberi méltósághoz való jogom sérelmét eredményezték azzal, hogy az alperes súlyosan bántó, minden valóságálapot nélkülöző, lejárató célú közlésének szabad utat biztosítottak.

Végül utalok arra, hogy a bűncselekménnyel való alaptalan megvádolás, vagy akárcsak annak sejtetése az EJEB gyakorlata szerint sem élvezi az Emberi Jogok Európai Egyezménye 10. cikkének védelmét. Utalok itt a *Constantinescu v. Romania* (28871/95 sz., 2000. június 27.) ítéletre, amelyben a strasbourgi bíróság nem állapította meg az Egyezmény 10. cikkének megsértését egy olyan ügyben, amelyben a román bíróságok – egyébként büntetőjogi szankcióban is – marasztaltak egy szakszervezeti képviselőt, amiért az más közszereplőket sikkasztóknak nevezett, holott ennek nem volt tényalapja. A Bíróság szerint ha a közlést tevő célja pusztán elmarasztaló értékítélet megfogalmazása lett volna, ezt anélkül is kifejezhette volna, hogy a kritikájának céltáblájaként szolgáló személyt bűncselekmény elkövetésével vádolja meg. Ebből következően a jelen ügy alapját képező polgári perben – ahol még csak nem is büntetőjogi szankciók kiszabása volt a tét – az eljáró bíróságok még az egyébként radikálisan (és egynémely ítéletében vitathatóan) szólásszabadság-párti EJEB mércéjét figyelembe véve is alapjogsértő módon nem adtak védelmet az emberi méltóságnak.

Az alperesi közlés körülményeiből, tartalmából, kifejezésmódjából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes cselekvése, szándéka egyértelműen arra irányult, hogy sérelmet okozzon nekem, így magatartása túlmutat azon a szükséges és arányos mértéken, amellyel még jogszerűen korlátozhatók a közéleti szereplők személyiségi jogai. Ahhoz, hogy az alperes országgyűlési képviselőként a közpénzeket ellenőrizhesse, és kritikát fogalmazzon meg,

nem szükséges, hogy minden ténybeli és oksági alap nélkül engem és családomat közpénzek ellopásával vádoljon meg. Az alperesi közlés objektíve alkalmas arra, hogy emberi méltóságomat sértse, így emiatt a személyiségi jogaim védelme e körben korlátokba nem ütközhet. Az alperesi közlés tűrésére közszereplőként sem vagyok köteles.

A „közpénz ellopásának” a hétköznapi és jogi jelentéstartalma azonos, függetlenül attól, hogy a büntetőjogi tényállásnak mi a pontos megnevezése. A hétköznapi ember a tényként állított közpénz ellopása alatt egyértelműen bűncselekményt ért, nem pedig az „erkölcs szabályaival ellentétes módon történő közpénzkezelést” - ahogy erre már csak utólagosan, védekezése keretében hivatkozott az alperes. Még akkor is, ha a lopással vádolás nem egy konkrét vagyontárgy eltulajdonítására vonatkozik.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a.) Kijelentem, hogy nem kezdeményeztem a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b.) Jelen beadványomhoz 1. számú mellékletként csatolom a jogi képviselőmnek adott ügyvédi meghatalmazást.

c.) Úgy nyilatkozom, hogy nem járulok hozzá, hogy a személyes adataim nyilvánosságra hozhatók legyenek. Az e körben tett nyilatkozatomat 2. számú mellékletként, külön is csatolom.

d.) Az érintettséget alátámasztó dokumentumokat 3. számú mellékletként csatolom.

Budapest, 2019. május 24.

Tisztelettel:

Képv.: Buczkó Ügyvédi Iroda

Melléletek:

1. számú: Ügyvédi meghatalmazás

2. számú: Nyilatkozat az indítvány és a szerződés hatálya alá tartozó jogi személyekről

3. számú: Érintettséget alátámasztó dokumentumok